

KAPITEL 13

Morgenavisen meddelte allerede med fanfare den mere end almindelige debut, og anmelderen forbeholdt sig ret til i et følgende nummer at udtale sig.

Grosserereren indbød til en stor middag Peer og syngemesteren. Det var en opmærksomhed, et bevis på hans og hans frues interesse for den unge mand, som var født her i gården, og det samme år og dag som deres egen søn.

Grosserereren holdt en smuk skåltale til syngemesteren, den mand, der havde fundet og slebet “ædelstenen”, et navn, hvormed et af de afgørende blade havde betegnet Peer.

Felix sad ved siden af ham og var munterheden og elskværdigheden selv; efter måltidet bragte han sine cigarer, de var bedre end grossererens: “Det har han råd til”, sagde denne, “han har en rig fader”, Peer røg ikke, en stor fejl, men som nok ville blive rettet.

“Vi må være venner”, sagde Felix, “De bliver byens løve. Alle de unge damer, de gamle med, har De taget med storm. De er et lykkeligt menneske i alt. Jeg misunder Dem. Især i det at kunne gå ud og ind derovre på teatret mellem alle småpigerne”.

Det synes nu Peer ikke var noget så særligt at misunde.

Fra madam Gabriel modtog han brev. Hun var i henrykkelse over den jublende udtalelse i bladene om hans debut og alt, hvad han måtte blive som kunstner. Hun havde med pigerne drukket hans skål i punsch.

Hr. Gabriel tog også del i hans hæder og var forvisset om, at han, fremfor de fleste andre, udtalte fremmedord korrekt. Apotekeren løb byen rundt og min-

dede om, at de på deres lille teater tidligere havde set og beundret dette talent, som først nu blev kendt af hovedstaden.

Apotekerens datter ville nok ærgre sig, tilføjede madammen, nu da han kunne fri til baronesser og komtesser. Apotekerens datter havde forhastet sig og slået til; hun var for en måned siden blevet forlovet med den tykke rådmand; der var lyst for dem, og den tyvende i måneden stod brylluppet.

Det var netop den tyvende i måneden, at Peer modtog dette brev. Han fornemmede som et stik igennem hjertet; det blev ham i dette øjeblik så klart, at hun, under alle sjælens svingninger, havde været hans stadige tanke; han holdt af hende mere end af alt andet i denne verden. Tårer kom ham i øjnene; brevet knugede han i hånden.

Det var den første, store hjertesorg, siden han med moder og farmor hørte, at fader var faldet i krigen. Han syntes, at al glæde var borte, hans fremtid tom og sørgelig. Solskinnet lyste ikke mere fra hans ungdomsfriske ansigt; solskinnet var slukket i hans hjerte.

“Han ser dårlig ud”, sagde moder og farmor. “Det er den teateranstrengelse”. Han var ikke som før, det så de to; det så også syngemesteren. “Hvad er det dog?” sagde denne, “må jeg ikke vide, hvad der trykker dig?”

Da blussede hans kinder, tårerne fik frit løb, og han fortalte sin sorg, sit tab. “Jeg holdt så inderligt af hende”, sagde han, “nu først, da det er for sent, er det blevet mig rigtig klart”.

“Stakkels, bedrøvede ven. Jeg forstår dig så godt. Græd kun ud for mig, og hold på den tanke, så snart du kan holde på den: At hvad der sker i verden, sker

til det bedste for os. Også jeg har kendt og kender, hvad du nu fornemmer; også jeg holdt engang, som du, af en pige; klog, smuk, bedårende var hun; min kone skulle hun være; gode kår kunne jeg byde hende, og hun holdt af mig; men en betingelse for giftermålet var der, hendes forældre forlangte det, hun forlangte det: Jeg skulle blive kristen ... “.

“Og det ville De ikke?” “Jeg kunne det ikke. Man kan ikke med frelst samvittighed løbe fra en religion til en anden, uden at synde enten mod den, man forlader eller mod den, man træder over til”.

“De har ikke tro”, sagde Peer, “jeg har mine fædres Gud. Han lyser for min fod og min forstand”.

De sad en stund begge tavse; da gled hænderne over tangenterne, og syngemesteren spillede en gammel folkevise; ingen af dem sang ordene; enhver underlagde vist sine tanker.

Madam Gabriels brev blev ikke mere læst. Hun drømte næppe, hvilken sorg det havde forvoldt.

Få dage efter kom brev fra hr. Gabriel; han ville også bringe sin lykønskning og “en kommission”; den især havde nok givet anledning til brevet. Han bad Peer købe en lille porcelænsting, nemlig: “Amor og Hymen”, kærligheden og ægteskabet.

“Den er udsolgt her i byen”, skrev han, “men let at modtage i hovedstaden; penge følger med. Send tingen snarest, den er brudegave til rådmandens, ved hvis bryllup jeg var med min hustru”.

Forresten fik Peer at vide: “Unge Madsen bliver aldrig student; han har forladt huset og bemalet væggen med flovheder mod familien. Slet subjekt, unge Madsen. “Sunt pueri pueri, pueri puerilia tractant” – “Drenge er drenge, drenge gør drengestreger” – jeg